

havde han jo alligevel en Ven, endog en Beundrer! Og han mindedes i det samme et Ord, han en Gang havde hørt i Teatret, at ingen var saa ene, han havde jo sin Nar.

I det næste Øjeblik fortrød han alligevel sit Smil. Uden iøvrigt at være helt klar over Grunden følte han pludselig lidt Samvittighedsnag overfor dette Menneske, hvis uegennyttige og i hvert Fald velmente Interesse for ham han altid saa ilde havde lønnet. Han var end ikke langt fra at føle sig stødt af de sædvanlige raa Udbrud af Racehad, som hørtes rundt om fra Smaabordene; og saasnart han havde set Salomon forlade Damerne, gik han hen til ham og hilste.

Den larmende Henrykkelse, hvormed den lille Modelaps næsten omfavnede ham midt i Menneskesværmen, afkølede ham rigtignok hurtigt. Dog besvarede han høfligt hans gentagne Haandtryk og gjorde ham sin Undskyldning, fordi han ikke havde kunnet modtage ham de sidste Gange, han havde søgt ham.

»Aa, tal dog aldrig derom!« udbrød Salomon. »Jeg vilde bare spørge til Deres Befindende . . . og høre lidt om, hvorledes det gik med Arbejdet. Jeg véd jo, at De har siddet til op over Ørene i store Foretagender . . . Naa, skal saa Bomben snart springe? Tør Verden snart vente sig en Overraskelse fra Deres benaadede Haand?«

Per trak tavst paa Skuldrene; han vilde helst